

LIBRIS

Strada *Ficțiunii*

DRAGUL MEU TICĂLOS

Mergi pe o stradă. Cosmopolită.

Strada Ficțiunii

de scortîșoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor accompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

The logo for IBRIS (International Bibliography in Russian Studies) is located in the upper left background. It features the word "IBRIS" in a large, stylized, blue serif font, with a blue arc above it. Below the arc, there are several horizontal blue lines of varying lengths, creating a sense of depth and movement.

DARIA DONȚOVA

Daria Donțova s-a născut la Moscova în 1952. A studiat jurnalism la Universitatea Lomonosov. A predat franceză și germană. A început să scrie în 1995 și a publicat până în prezent peste o sută cincizeci de romane polițiste. Deosebit de prolifică, autoarea este și foarte populară, mai ales în rândul cititoarelor din Rusia. În 2003 și în 2007 a fost votată în topul celor mai importante o sută de personalități publice din Rusia, într-un clasament comandat de *Kommersant*, cotidian rusesc axat pe politică și afaceri. Opera ei a fost distinsă cu numeroase premii literare. Din seria de romane polițiste care o au ca protagonistă pe Evlampia Romanova, au fost traduse în limba română *Manichiură pentru mort* (Маникюр для покойника, 2002; Editura ALLFA, 2012), *Poker cu rechinul* (Покер с акулой, 2000; Editura ALLFA, 2013) și *Dragul meu ticălos* (Сволочь ненаглядная, 2001; Editura ALLFA, 2014).

DARIA DONȚOVA

DRAGUL MEU
TICĂLOS

Traducere din limba rusă și note de
Antoaneta Olteanu

EDITURA ALLFA

СВОЛОЧЬ НЕНАГЛЯДНАЯ

Daria Dontsova

Copyright © Донцова Д.А., 2001

DRAGUL MEU TICĂLOS

Daria Doņova

Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DONȚOVA, DARIA

Dragul meu ticălos / Daria Doņova; trad. :
Antoaneta Olteanu. – București: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-632-5

I. Olteanu, Antoaneta (trad.)

821.161.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Diana Geacă

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

LIBRIS

„Să nu dea Domnul să înnebunesc.
Nu, îmi sunt mai ușoare toiagul și traista.“

A.S. Pușkin

Am nimerit în povestea asta ca musca în dulceață sau în miere, dacă moartea în miere vi se pare mai atrăgătoare decât sfârșitul în gem. Dar în ziua fatidică, când a început șirul de evenimente ciudate, inexplicabile, nimic nu prevestea lucruri neplăcute.

Pe la șapte seara, ca de obicei, am venit acasă încărcată de sacoșe, iar după ce le-am trântit lângă cuier, am început să urlu:

— Hei, e cineva aici?

— Ei? a spus Serioja, ieșind pe coridor.

— Du-o în bucătărie, i-am ordonat, împingând cu piciorul o sacoșă.

În aceeași clipă s-a auzit un trosnet. Ce ghinion, nimerisem chiar punga cu ouă.

— Dă-i fără milă, mi-a zis Serioja chicotind.

M-am necăjit. Păcat că n-aveam darul de a prevesti viitorul, căci mica neplăcere cu ouăle mi-ar fi părut un fleac ridicol, un lucru neînsemnat. Dar în clipa aceea eram chiar îndurerată.

— Dracu' să le ia, le-am cărat de la metrou fără să pătească nimic și le-am spart acasă cu piciorul...

Nemulțumită, plângându-mă de soarta grea, mi-am târât picioarele spre bucătărie. La masa mare și rotundă, Iulia, Kiriușka și Senia beau ceai liniștiți. Iulecika s-a uitat în sacoșă și a încercat să mă liniștească:

— E un fleac, numai șase s-au spart.

Eram gata să izbucnesc în plâns.

— Scoate-le și pune-le într-un castron, i-a spus Seriojka soției.

Ascultătoare, Iulecika a scos cojile.

— Mai termină cu plânsul, a sărit Seriojka. Ce să spun, mare nenorocire!

— Chiar așa, Lampa, mi-a spus și Kiriuška.

— Ia mai taci și tu, l-a oprit Seriojka pe fratele lui mai mic. Ce mare durere, ai spart ouăle, mi-a spus apoi. Uite, Senka are o problemă adevărată.

Semion e cel mai bun prieten al lui Seriojka. Au învățat în aceeași clasă, apoi au fost la institute diferite, e adevărat, dar au păstrat prietenia. Și, deși Seriojka lucrează la o agenție de publicitate, iar Senia predă limba germană, se întâlnesc des, la fel ca înainte. Senia îmi place; e un băiat deschis, sincer, mereu dispus să dea o mână de ajutor.

— Ce necaz ai? l-am întrebat oftând.

Neobișnuit de posac, Semion a zis pufnind:

— Nici n-am chef să vorbesc!

— Bine, o să povestesc eu, a spus Seriojka zâmbind.

În urmă cu un an, Senia a cunoscut o fată, pe vesela și zâmbitoarea Rita, mare amatoare de discotecă, chefuri și restaurante. Aproape o jumătate de an, Semion a tot dus-o la distracții, dar apoi a înțeles, Margarita avea în cap numai dans, nu va ieși niciodată din ea o soție bună. Și, deși lui Senia nu-i plăcea să se distreze, nu dorea să facă asta în fiecare zi. Fiind un om liniștit, pozitiv în toate sensurile, își imagina altfel viitoarea soție: muncitoare, răbdătoare, bună gospodină și mamă. Însă Ritocika, extrem de mândră, considera că e un dar pentru viitorul soț. De fapt, bărbații veneau pe lume numai pentru a-i face ei, Margaritei, pe plac.

Pe scurt, Senia s-a simțit apăsător de relația aceea și a început o idilă cu o altă fată, Natașa, o cunoștință a Ritei. S-a dovedit a fi opusul lui Margot: o fată de casă, liniștită și tăcută. Natașa își pierduse mama la o vârstă fragedă, așa că fata de nouăsprezece ani se ocupa singură de toată gospodăria. Tatăl ei, încă tânăr, un văduv de treizeci și nouă de ani, se simțea ca în sânul lui Adam. Găsea mereu pe masă prânzul sau cina calde, i se dădeau la timp cămășile călcate. Peste două luni, Senia a cerut-o în căsătorie pe Natașa și a început să se pregătească de nuntă.

Când Rita a aflat că admiratorul s-a mutat la alta, mai întâi, de furie, și-a pierdut vocea. Până atunci n-o părăsise nimeni, așa că supărarea i s-a înfipt în inimă ca un cui ruginit.

Ritocika a jurat să se răzbune pe nemernicul ticălos și și-a ținut legământul. Mai întâi a vrut să-i strice lui Senia ziua, apărând la cununie nepoftită. Dar apoi, fata vicleană a avut o idee genială. Tatăl Natașei, un văduv frumos și cu stare, se uita cu interes la Rita, fata cu păr bălai, ochi albaștri și sâni plini, când venea pe la fiica lui. Margot își folosea toate armele când cochetă cu bărbatul. N-a trecut nici jumătate de an, că socrul lui Senia s-a căsătorit cu Margarita și astfel ea a devenit soacra băiatului.

Am chicotit.

— Ei, ai pățit-o!

— Cred și eu, a spus Senia oftând, locuim în același apartament și Ritka face răutăți ca înainte. Aranjează totul cu atâta viclenie... Vrea să pară că ea are grijă de Natașa, iar că eu sunt un monstru. Nici nu mai știu ce să fac!

— Închiriază un apartament și mutați-vă, l-a sfătuit Seriojka.

— De unde să iau bani? a spus Senia bătând din palme. Știi cât îmi cer pe lună? Nu pot găsi ceva sub o sută de dolari.

— Uite, Senia, a spus Iulia ridicându-se, din moment ce te-ai însurat, trebuie să-i creezi soției condiții normale.

— Ei, dar nu câștig așa de mult, a zis tânărul, întristându-se.

— Atunci de ce te-ai gândit să-ți întemeiezi o familie? a continuat Iulia.

— Cine știa c-o să se întâmple așa? Dar și tu, Iulecika, trăiești cu mama lui Seriojka și nu e nicio problemă.

— Katia nu e acasă niciodată. Și ce mare soacră e? Te umflă râsul, a spus fata oftând.

Apoi a poruncit:

— Kiriuşka, urcă-te pe taburet și dă-mi tigaia mare de pe dulap. De ce să irosim ouăle astea? O să fac chiar acum o omletă minunată.

— Mereu îmi dai sarcini, s-a plâns băiatul.

— Ei, ce să spun, s-a supărat Iulia. Atunci o iau singură.

A sărit imediat pe scaun, a întins mâinile, a călcat puțin greșit...

— Ai grijă! a început să urle Seriojka.

Dar era prea târziu. Țipând ușor, Iulia a căzut și imediat a început să urle.

— Ce-i, ce-i? am spus noi.

Începuserăm să ne agităm, alergând spre ea. Fata era pe lino-leum, cu piciorul drept într-o poziție ciudată. Glezna a început imediat să i se umfle și să se învinețească îngrijorător.

— Se pare că e o fractură, a constatat pierdut Seriojka. Și mama, ca un făcut, e de gardă.

Katia este chirurg, face operații de tiroidă, dar, în opinia mea, nu putea să ajute pe nimeni în situația aceea. În momentele periculoase, în Serioja se trezea copilul care credea cu tărie că, dacă mama vine acasă, problemele dispar imediat.

— E din cauza mea, a spus Kiriuşka, începând să plângă. Iulecika, iartă-mă!

— E un fleac, a șoptit Iulia, abia stăpânindu-și lacrimile. Ce ți-e scris în frunte ți-e pus.

— Vai, vai, vai, urla Kiriuşka, ridicând mâinile.

Mai lipsea corul care s-o acompanieze pe bocitoare.

— Gata, am poruncit eu, trebuie să chemăm salvarea.

Mașina a venit după două ore. O cucoană posomorâtă, deloc amabilă, s-a uitat cu un ochi la piciorul ca o buturugă și a ordonat destul de grosolan:

— Duceți-o la mașină.

— Noi? a întrebat-o Serioja tâmp.

— Nu, o s-o trag eu, s-a enervat doctorița. Voi v-ați luat la harță, voi s-o duceți.

— Nu ne-am luat la harță, a protestat Seriojka, a căzut de pe scaun.

— Puțin îmi pasă! a răcnit doctorița. Hai, mișcați-vă, nu sunteți singuri pe lumea asta.

Senia, Serioja și Kiriuşka au ridicat-o cu grijă pe Iulia, care gema. Am pornit după ei, ducând un pled. Jos se afla un microbuz alb. Înăuntru era frig ca într-un cavou. Afară era o zi ge-roasă de șapte ianuarie...

— Dați drumul la căldură, l-a rugat Seriojka sfios pe șofer, care nici n-a tresărit.

Iulia, pe care cu greu o dusesem cu targa, a început din nou să geamă.

— Ar trebui s-o anesteziati, a spus încet Senia.

— Nu-i nimic, merge și așa, a spus indiferentă doctorița. Ați luat buletinul și polița? a întrebat apoi.

— Nu, dar e nevoie? s-a minunat Seriojka.

— E clar, s-a enervat din nou doctorița. Hai, repede, un picior aici, celălalt dincolo. Ei, ce oameni, habar n-au... Nu sunt oameni, ci monștri.

— La ce spital o duceți? i-am întrerupt eu ocările.

— La 152! a răcnit șoferul.

— Mai bine la Sklifosovski, a spus Senia oftând.

— Se poate acolo? am întrebat.

— Nu! a lătrat doctorița. Nu suntem serviciu privat, mergem unde e loc.

— Lampușecika, a început să șoptească pățimaș Kiriușa, a fost recent o emisiune la televizor... Se pare că toți cei care lucrează la salvare iau mită. Dă-le o sută de ruble.

M-am uitat cu respect la băiat. Ei, cine poate spune că are numai unsprezece ani? Gândește mai bine decât noi toți.

Am scos repede din portofel o bancnotă roz și am bâiguit:

— Vrem la Institutul Sklifosovski.

Șoferul s-a uitat la bancnotă și a spus:

— E puțin!

A trebuit să mai adaug două bancnote identice.

Doctorița a început să zăngăne imediat cutia de metal. I-a făcut anestezie. Apoi am fost duși la Institut cu salvarea.

La camera de gardă, Iulia a fost mutată pe un pat îngust de fier și ni s-a spus:

— Așteptați.

Pe coridorul uriaș se vedeau o mulțime de uși, dar niciun medic. Pe sub uși se strecura un curent insuportabil, Iulia tremura întruna. N-au fost de ajutor nici pledul, nici scurta vătuită a lui Seriojka, nici scurta mea. În cele din urmă, o ușă s-a întredeschis și a apărut un bărbat în vârstă.

— Aduceți-o.

Am început să împingem repede patul.

— Stați! a ordonat doctorul.

Am împietrit.

— Cum o duceți? s-a indignat chirurgul.
— Nu e bine? a întrebat sfios Seriojka.
— Cine intră în cabinet cu picioarele înainte? Trebuie cu capul.

„Interesant, dar care e diferența?” mi-am spus în timp ce bărbații întorceau cu greutate patul.

Iulia gema și șoptea:

— Vai, mai încet, nu mă mai zgâlțâiți, mă doare.

În cele din urmă, am ajuns într-un cabinet unde n-au făcut decât să noteze datele Iuliei din buletin.

— La radiografie, a spus doctorul. Acolo, la dreapta.

Am tras patul în direcția indicată.

O femeie grasă, care respira greu, a pornit aparatul și a ordonat:

— Duceți-o s-o dezbrăcați.

A trebuit să scoatem iar pe coridor patul, care sălta pe podeaua denivelată. Iulia urla întruna. Seriojka, palid, își ținea soția de mână, iar Kirișka își trăgea mereu nasul.

Într-o cameră mică și destul de murdară, un infirmier, un băiat de vreo treizeci de ani, a început să tragă de blugi, intenționând s-o dezbrace pe Iulia. Ea s-a pornit imediat să urle.

— Ce strigi așa? a pufnit indiferent infirmierul. Trebuie să rabzi.

Dar am înțeles situația. O altă hârtie a ajuns în buzunarul băiatului, care a înflorit ca o tufă de iasomie într-o lună fierbinte de iunie.

— Gata, gata, încetișor, a bolborosit el și i-a scos Iuliei hainele cu îndemănare și delicatețe. Acum îi pun o pernuță sub cap, o acopăr cu o păturică și mergem la sala de ghips.

După ce ne-a alungat de lângă pat, infirmierul a dus-o repede la următorul cabinet, unde mi-a șoptit:

— Auzi, tanti, sunt Volodia. După ce termină doctorul, o duc la etaj. Nu te neliniști, o să fac tot ce pot, o să-i gălesc un loc, n-o să stea pe coridor.

În momentul acela, din sală a apărut doctorul, care a spus sever:

— Aduceți-o.

I-am dat imediat banii. Chirurgul s-a topit și a început să bolborosească:

— Ei, nu e nevoie.

— Niște injecții cu analgezice! am răcnit.

— Se înțelege, a pufnit doctorul. Imediat se rezolvă.

— Lampocika, a început Iulia să bâiguie, vreau să fac pipi.

M-am dus să caut o infirmieră și am găsit-o într-o cameră pe ușa căreia scria „Infirmieri“.

— Ce vrei? a tunat cucoana.

— O ploscă.

— Stai puțin.

După ce am așteptat vreo zece minute, am băgat din nou capul în cameră.

— Ei? Te grăbești, ce-i? s-a enervat infirmiera. Nu poți nici să respiri, că imediat vin după tine...

I-am îndesat în mână o bancnotă.

Fața severă i s-a destins, bătrânica a început să zâmbească și să spună cu o voce melodioasă:

— Vai, tinerii ăștia, ce se mai grăbesc... Hai, să mergem.

La unsprezece seara, Iulia, plânsă și tremurând în continu-are, a fost dusă într-un salon la etajul șase. Infirmierul Volodia nu m-a tras în piept. Glumind cu o soră medicală, a băgat patul în camera 717 și apoi ne-a explicat încet:

— E o cameră minunată, de patru persoane. Sunt numai tineri care nu au mari probleme, nu sunt bătrâne enervante cu fractură de șold. O să-i fie bine aici.

— Mulțumesc, a spus sincer Seriojka.

— Ei, bine, a dat din mână Volodia, ce să mai vorbim. Sunt de serviciu din două în două zile. Veniți la camera de gardă dacă e ceva. Și încă un lucru. Aici, infirmierii iau cincizeci de ruble pe tură. Să nu le dați mai mult, nu trebuie să-i răsfățați.

— Și de ce să le dăm? s-a minunat Kiriuška.

— Ei, tinerii ăștia, a spus băiatul oftând și a plecat.

Am dat fuga la infirmieră, am luat două pături, o pernă și, după ce i-am promis Iuliei că îi vom aduce dimineața tot ce trebuie, ne-am îndreptat spre ieșire. Pe coridor, lângă pereți, se aflau câteva pături. Într-unul dintre ele ofta întruna o bătrână.

— Acoperiți-mă cu pătura...

Seriojka a acoperit-o cu o bucată de molton decolorat.

— Să-ți dea Domnul sănătate, copile, a șoptit băbuța. Mă doare, vai, tare greu mai e, a început apoi să se vaite.

— Imediat o chem pe infirmieră, i-a promis Seriojka.

La post, o fată frumușică citea o carte.

— Femeii de pe coridor îi e rău, i-a spus Serghei.

— Îhî, a spus fata dând din cap.

— Du-te la ea!

— Imediat, l-a asigurat sora medicală fără să-și ridice ochii.

Am ajuns la ieșire, dar ne-am întors. Fata, ca și cum nu se întâmplase nimic, se bucura în continuare de romanul ei.

— Interesant... Și dacă omul n-are bani? a întrebat Senia. Ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic, i-am spus oftând.

Dimineața, eu, Seriojka și Katia ne aflam în secție, la ușa pe a cărei tăbliță scria „Medici“. Kiriuşka, deși se împotrivise cu furie, se dusesse la școală.

— N-am nimerit bine, a spus Katia oftând. Cred că toți sunt în operație.

Dar în momentul acela, ușa s-a deschis larg și a apărut un bărbat tânăr cu o față binevoitoare, plăcută.

— La mine ați venit?

— Avem nevoie de doctorul Koza, i-am spus.

— Vă ascult. Eu sunt Koza Stanislav Fiodorovici.

— Îmi pare bine, colega, a ciripit Katiuşa și a scos cartea de vizită.

— Chirurg de categorie superioară, șef de secție, candidat în științe medicale Romanova Ekaterina Andreevna, a citit Koza.

După ce a cântărit din priviri cele patruzeci și cinci de kilograme ale Katiuşei, a întrebat sceptic:

— Dumneavoastră sunteți?

— Da, a sărit bucuroasă Katerina, obișnuită să fie considerată soră medicală, eu sunt. Iar ea este Romanova Evlampia Andreevna.

Am încercat să-i zâmbesc cât mai frumos. Trebuia să-i fim pe plac lui Koza; totuși, era medicul care o trata pe Iulenska.

— Aha, a spus chirurgul dând din cap. Sunteți surori, am înțeles.

Cât timp el și Katia au pălăvrăgit pe limba lor păsărească, discutând despre starea de sănătate a Iuliei, m-am uitat tăcută pe fereastră. N-avea rost să trag cu urechea, oricum nu înțelegeam niciun cuvânt. Dar Koza greșise; nu suntem surori, pur și simplu

avem același nume de familie, aproape suntem tize. Cu toate acestea, nici cele mai apropiate rude nu sunt așa de unite precum eu și Katia.

Întotdeauna mi-am dorit să am un frate sau o soră, dar soarta a vrut altfel, așa că am fost singurul copil al părinților mei. Și tata, și mama presupuneau că o să moară fără copii, dar în momentul acela, Domnul a făcut o minune și li s-a născut o fată. Fetița a fost numită Efrosinia, în amintirea bunicii.

Puțini copii au fost atât de adorați în copilărie ca mine. Mămica, cântăreață de operă, și tata, doctor în științe, profesor de matematică, au făcut tot ce-au putut ca fiica lor să crească fericită. Niciodată nu m-au certat pentru dese note de șase, aveau mare grijă de sănătatea mea și m-au dat la școala de muzică, să studiez harpa, iar apoi la Conservator.

Nici după moartea tatălui nu s-a schimbat nimic. Cu o mână fermă, mămica m-a condus în viață, rezolvând singură toate problemele ce apăreau. Nu mi se permitea să am o părere.

Am devenit un copil liniștit și bolnăvicios. Mergeam la școală neregulat – o săptămână la lecții, o lună în pat. Nu am avut niciodată prietene, cel mai apropiat om îmi rămăsese mama. M-am deprins să-i împărtășesc toate necazurile și durerile mele. După ce mă asculta, mama mă săruta blând și îmi spunea:

— Nu-i nimic, Frosenka. Noaptea e un sfetnic bun, nu te întrista.

Dimineața chiar aveam impresia că problema nu face nici două parale.

Și așa am trăit, ca o statueta de cristal, băgată într-o cutie de catifea și acoperită, pentru o mai mare siguranță, cu vată. De fapt, viața fără probleme îmi convenea. Singurul lucru neplăcut era harpa. După ce am terminat Conservatorul, am început să mă duc la concerte, împovărată de faptul că trebuie să joc rolul de harpistă. Dar mămica, dorind să-și vadă fiica pe scenă, era foarte fericită și nu voiam s-o dezamăgesc.

Mă apropiam de treizeci de ani când mama a decis să-și mărite comoara. A găsit și un logodnic grozav, Mihail Gromov. Candidatul era perfect din toate punctele de vedere: frumos,

bine educat, bogat și orfan. Exista un singur „dar“. Mihail era mai tânăr decât mine cu șase ani. Totuși, detaliul acesta a fost considerat neînsemnat, așa că a avut loc o nuntă zgomotoasă.

La o lună de la sărbătoare, mămica a murit cu sentimentul că și-a îndeplinit datoria. Dar viața mea nu s-a schimbat. Soțul avea grijă de mine. Mai întâi mi-a propus să renunț la serviciu, apoi a angajat o servitoare... Era suficient să strănut, că Mihail venea cu sora medicală... Dar, deși avea grijă de mine și a luat regulat vitamine și preparate pentru imunitate, cădeam întruna la pat. Sănătatea precară nu-mi permitea să ies din casă, iar zilele mele curgeau monoton. De obicei mă tolăneam pe canapea cu un munte de romane polițiste alături. Literatura pe teme polițiste era singura mea supapă și „înghițeam“ tot ce se afla pe tarabe și în magazine. Uneori mi se strecura în minte gândul sinuciderii. Mi se părea că nu am nici pentru ce și nici pentru cine să trăiesc. Nu aveam copii, iar soțul, în pofida grijii patologice, îmi provoca o stare de iritare. Era suficient să calce pragul apartamentului, că mă apuca imediat migrena. Cel mai probabil m-aș fi stins de durere și de plictiseală, dar cursul liniștit al vieții mele s-a schimbat dintr-odată.

Odată, o fată necunoscută, cu păr negru, mi-a adus o casetă cu un bilet: „Efrosinia, uită-te la asta singură.“ Nu știu de ce am ascultat-o. Cu gura deschisă, am urmărit cu atenție povestea de alcov. Eroul principal al acțiunii se dovedea a fi Mihail, iar partenera lui era fata cu păr negru. Tot ea mi-a explicat problema cu un zâmbet drăguț.

S-a dovedit că sunt amanți demult; fata era însărcinată și îmi cerea să divorțez neapărat de Mihail. Soțul se codea să-mi spună adevărul, temându-se pentru sănătatea mea șubredă.

După ce m-am agitat îngrozită prin apartament și după ce am înțeles că nimeni nu mă poate ajuta, am ieșit repede pe ușă, cu dorința fermă de a mă sinucide. Caseta și biletul pe care scrisesem „Vă rog să nu acuzați pe nimeni de moartea mea“ au rămas în sufragerie.

După ce am hoinărit până seara pe străzile reci, indiferente, am prins curaj și am sărit sub o mașină care trecea pe lângă mine. Dar destinul a decis să-mi mai dea o șansă: la volanul rabei bătrâne se afla Katia.

Și așa am ajuns în familia ei agitată, nebună. În prima zi mi s-a părut că o să mi se spargă timpanul. Vorbeau tare, în toate camerele urlau televizoarele, iar pe coridoarele nesfârșite alergau trei câini – mopșii Ada și Mulia, terrierul de Staffordshire Rachel –, două pisici – Semiramida și Klaus –, trei hamsteri și broasca Gertrude. Katia era chirurg și dispărea zile întregi la serviciu, iar fiul ei mai mare, Seriojka, lucra la o agenție de publicitate și de dimineață până seara avea mereu discuții cu clienții. Soția lui, Iulecika, învăța la Facultatea de Jurnalism și, în același timp, era reporter la ziarul *Lumea femeilor*. Cel mai tânăr membru al familiei, Kiriuşka, de unsprezece ani, era și el ocupat cu școala, sportul, și engleza... În familia aceea oamenii se hrăneau cu crenvurști și colțunași, se făcea curățenie o dată pe an, se spăla când dădea Domnul... Într-un cuvânt, Katiei îi venise în minte o idee „genială“, să mă angajeze ca servitoare. Greu ar fi găsit un om mai nepotrivit decât mine, nu știam nici să aprind aragazul.

Cine știe ce ar fi ieșit din ideea asta proastă... Cert este că a doua zi de la apariția mea în casa lor, Katia a fost răpită, iar eu m-am trezit într-o situație deloc de invidiat. A trebuit să devin mama lui Seriojka, a Iuliei și a lui Kiriuşka, a mopșilor, a terrierului, a pisicilor, a hamsterilor și a broaștei Gertrude. Nu voi descrie toate peripețiile mele, o să spun numai că, în cele din urmă, am învățat să gătesc, să stau de vorbă cu profesorii la școală și să comunic cu abilitate cu animalele. Și, lucrul cel mai important, am reușit s-o găsesc pe Katia, și nu oriunde, ci în podul casei mele de vacanță de la Aliabievo. A fost cât pe ce să murim amândouă, dar ne-a sărit în ajutor un angajat de la miliție, maiorul Kostin. Cu sufletul la gură, am ascultat povestirea lui. Era incredibil, dar real.

În fruntea criminalilor care voiau s-o omoare pe Katia se afla soțul meu, Mihail Gromov. Așadar, nu era deloc așa cum mi se arătase. Bogăția lui nu se datora firmei care făcea comerț cu computere, și unei fabricuțe ce făcea din sodă alimentară și coloranți niște vitamine „miraculoase“, chipurile de proveniență americană. Dar asta nu e tot. S-a dovedit că mămica, înainte de moarte, temându-se că fetița mică și nechibzuită nu va putea să se descurce cu banii, a lăsat celui mai bun prieten al tatălui,